

SZÚCS LÁSZLÓ

Ötszáz bizony

Sajátos módszerrel kívánja felvenni a küzdelmet a terrorizmussal a fiatal olasz miniszterelnök. Matteo Renzi a bevándorló fiatalokat (is) a kulturális értékek felé terelgetné, hogy ezzel elvegye a kedvüket attól, hogy mondjuk dzsihadistának állva öngyilkos merényletet kövessenek el, robbantgassanak, lövöldözzenek a festői Itáliában. Minderre nem csupán szép szóval igyekezne rávenni őket, hanem ötszáz eurós jutalmat (prémiumot?) adna azoknak a 18 éves ifjaknak, akik színházba, operába, komolyzenei koncertre járnak, esetleg könyvtárban múlatnák idejüket. Nem tudom eldönteni, mit gondoljak a politikus ötletéről, amelyre egymilliárd eurót szánna a gazdaságilag nem a legjobb állapotban lévő ország költségvetéséből. Renzi vagy végtelenül optimista, vagy végtelenül naiv, arra már gondolni sem merek, jóakarátát feltételezve, hogy valamiféle kultúrpolitikai demagógia állna az ötszáz eurós kultúraélnkítő program mögött.

Mindenesetre a különös próbálkozás felveti annak a kérdését, miképpen lehet az ifjak (s nem csak a tizen-, huszonevesek) érdeklődését a kulturális értékek felé fordítani. Az egyedüli pozitívum a felvetésben, hogy nem valamiféle kultúrafogyasztási kényszert próbál alkalmazni, nem mondja azt, hogy az ifjú migránsok nem kapnak vacsorát, ha előtte nem tekintenek meg egy klasszikus opera-előadást vagy rene-

szánsz kori freskót. Persze, nem csak a közel-keleti vagy észak-afrikai ifjú menekültek beilleszkedése teszi aktuálissá, hogy valamiféle hatékony módszerrel agyaljunk: hogyan lehetne fokozni e nemzedék kultúra iránti érdeklődését. Minden rendes vizsgálatnak önvizsgálattal kellene kezdődnie, tehát mondjuk az iskola, a pedagógusok mérjék fel, hogy mit tesznek, tehetnek ezen a téren, s tegyék ugyanezt a kulturális intézmények. Akár mi magunk, mint folyóiratkiadó, vizsgáljuk meg, mit tudunk tenni azért, hogy olvasóink átlagéletkora lehetőleg fiatalabb legyen. Nyilván, akad bőven tennivaló, formai és tartalmi igazodás az elvárásokhoz. Persze, a látványos sikerek eléréséhez az eszköztárunk is szegényesebb, legalábbis addig, amíg nem áll módunkban havonta ötszáz eurót fizetni minden olyan fiatalnak, aki bizonyíthatóan rendszeresen olvassa a *Váradot* és/vagy a *Biharországot*.